

EMBER LESZEK AZ EMBEREKKEL!

A fecskék furcsát álmodhattak
egy éjjelen, vagy titkos ajkak
fülükbe súgtak valamit:
mert megszöktek egy hajnalon...
Valami vad riadalom
riasztgat itt, álmatlanit...

Futnak a napos kacaj-lelkek...
Valami rékvien közelget:
sírámos, ősi gyászmenet
s amerre megy, haldoklanak
virágok, álmok és a Nap
kietlenebb s kietlenebb...

Fanatikusok, fényimádók
keresnek így új eldorádót,
mit ős ösztön-mágnes mutat:
ahogy ellepték az eget
a menekülő seregek,
V betűs vándor vadlúdak.

Egyik tavaszról más tavaszba
repülni, hogyha behavazta
a rétet, lábnyomát a dér,
mindég új napfény, új virág,
új indulások, új csirák:
ez a vadlúdsors, ennyit ér...

Az országút sarában állok
s mint bánatok, sötétlő álmok:
varjak ülnek a jegenyén...
Gyászos, jelképes madarak:
a varju mindég itt marad,
sötét, de mindig az enyém...

Embernek is van vadlúd-vágya:
álmodni örök öröm-ágyba,
lakodalomból lakziba,

virágos rétről más felé,
egyik tavaszról más elé
repülni, mint a vadliba...

Én megpróbáltam ezt a sorsot:
ha riasztottak a koporsók,
a földnek vér és dögszaga,
az elszáradt virágkocsán,
száz és száz megbüzhödt mocsár
s az éj lidérces csillaga:

fiatalon és üdvözülten
a csillagok felé röpültem,
lakodalomból lakziba,
hajnalból új hajnal felé,
tavaszról új tavasz elé,
mint fényimádó vadliba...

De szárnyaim elalkonyúltak:
a föld felől utánam nyúltak
fekete, mérföldes kezek:
a bűn, a bánat, temetők
s a tavaszokba törtetöt
lehúzták! Most már itt leszek...

Ember leszek az emberekkel!
S embernek lenni: a derekkel,
összel birkózni hősien,
átgázolni az avaron,
virágot várni ugaron,
sebet viselni a sziven.

Maradni minden változásban:
kifartani a bujdosásban,
ha pestises férj undorít,
ha gyalázatban a haza,
ha a testvériség laza:
kivárni míg tavaszodik!!

Mécs László.